

STÁJE ve SLUNEČNÉM ÚDOLÍ

PÁJA A VYSNĚNÝ PONÍK

Olivia
Tuffinová

FRAGMENT

Stáje ve Slunečném údolí – Pája a vysněný poník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Olivia Tuffinová

Stáje ve Slunečném údolí – Pája a vysněný poník

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

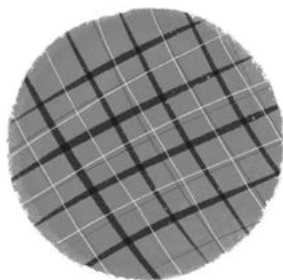
STÁJE
ve
SLUNEČNÉM
ÚDOLÍ
PÁJA A VYSNĚNÝ PONÍK

Olivia Tuffinová

FRAGMENT

Text Copyright © Olivia Tuffin, 2021
Illustrations Copyright © Jo Goodberry, 2021
This translation of Sunshine Stables – Poppy and the Perfect Pony
is published by arrangement with Nosy Crow® Limited
Translation © Drahomíra Michnová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5127-7 (1. vydání 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5207-6 (1. zveřejnění 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5208-3 (1. zveřejnění 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5206-9 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

1. KAPITOLA

Pája si uhladila měkké jezdecké sako ze zeleného tvídu a obdivně se zhlížela v trochu zaprášeném zrcadle obchodu s jezdeckými potřebami. Líbilo se jí, jak jí zelená barva pěkně ladí k blond vlasům a modrým očím. Vypadalo to skvěle!

„Mami, podívej!“ zvolala. Maminka si soustředěně pročítala seznam věcí, které bude Pája potřebovat na jezdecký tábor, kde se bude s dalšími dětmi učit jezdit na ponících, a něco si v něm odškrtávala. Do odjezdu sice

zbývaly dlouhé dva týdny, ale Pája se už nemohla dočkat, až bude mít všechno připravené!

„Ano, to je moc pěkné sako,“ přistoupila k ní Majda, majitelka obchodu. Pája ji dobře znala. Ráda se tu alespoň jednou týdně zastavila a prohlížela si sedla, pestrobarevné podsedlové dečky, přikrývky a všechny ostatní věcičky... a vdechovala tu zvláštní vůni obchodu. Majda byla milá a vždycky si s ní povídala. Když tu zrovna nikdo nebyl, dovolila Páje, aby si ledasco vyzkoušela, naučila se zacházet s uzdou, a taky jí občas nabídla horkou čokoládu.

„Ale takové sako se nosí na závody vyšší třídy,“ pokračovala Majda. „Myslím, že ho teď na farmě ve Slunečném údolí ještě nebudeš potřebovat.“

„Ano, je nádherné,“ připustila maminka a přistoupila k nim. Pohladila látku a pak se

podívala na cenovku. Páje neuniklo, že se u toho trochu zamračila, a sevřel se jí žaludek. Zнала ten pohled. „Ale Majda má pravdu, na tábor je moc luxusní.“

Pája přikývla.

„Tak jo,“ pípala smutně. Zařadí si sako na seznam svých přání, našetří si na něj a pořídí si ho na svůj první velký závod se Stříbrňákem!

„Jé, podívejte, co jsem našla!“ zvolala Majda vesele a položila na pult hromádku pestrého oblečení.

Pája se snažila tvářit nadšeně, když maminka ty věci rozložila a s pocitem úlevy si je prohlížela. Taky si všimla nápadných cedulek – všechny tyhle kousky byly

ve slevě. Křiklavě růžové rajtky kombinované se zelenou (na boku nohavic se klikatil divný ozdobný pruh). Červený svetr zdobily podkopy z lesklých třpytek... Pája byla mamince vděčná, že jí nakupuje výbavu na tábor. Věděla, že je jezdecké oblečení drahé, ale když maminka rajtky zvedla a prohlížela si je a pak souhlasně přikývla, Páje se sevřelo srdce. Doufala, že si pořídí rajtky kanárkově žluté, k nim boty z měkké kůže a béžové rukavice, jako to viděla u dívek ve svých knížkách o jezdeckví.

„Vezmeme si to!“ prohlásila spokojeně maminka. „Díky, Majdo.“

„Výborně!“ Majda rajtky namarkovala. „Na tábor se budou hodit. Víím, že je tam vždycky spousta legrace, různých her a soutěží, taky vyjíždka na pláž. Přece bys tam nechtěla nosit takové přepychové sako.“ Podívala se s úsměvem na Páju.

Ta se také usmála a snažila se skrýt své zklamání.

„Jsou moc hezké. Děkuju.“

„Znáš Elenu Sandersonovou, které farma ve Slunečném údolí patří?“ zeptala se maminka Majdy.

„Elu?“ odpověděla Majda. „Elena se jí říkalo jenom na závodech. Ano, znám. Je moc fajn. Víš, že závodila na velkých dostizích v Badmintonu? Na jejím táboře se ti bude líbit, uvidíš. Všichni jsou tam vždycky spokojení. Byl to od ní skvělý nápad, že se do toho pustila.“

Páje se trochu zvedla nálada. Na tábor pořádaný místní jezdeckou školou se těšila už několik měsíců – přece si to teď nezkaží kvůli nějakým růžovým rajtkám.

Maminka si povídala s Majdou a do obchodu vešla další dívka s maminkou. Byla trochu vyšší než Pája, vlasy měla vyčesané do ohonu

přehozeného přes rameno. Její maminka také držela v ruce seznam věcí k nákupu. Ta holka k Pájině úděsu zamířila přímo k tvídovému saku. K jejímu saku! Oblékla si ho na tričko a otáčela se před zrcadlem.

„Krásné,“ pochválila dceru maminka. „Dej ho do košíku.“

Když obě přišly k pokladně, v košíku přibývalo ještě několik červených stuh do vlasů a nádherná zlatá kravata. Pája popadla své růžové rajtky a bleskově je strčila do tašky. Doufala, že si jich ta holka nevšimla. Červený svetr s podkovami ale už schovat nestihla. Holka položila krásné tvídové sako na pult, trošku ho uhladila, pak se štitivě dvěma prsty dotkla toho hrozného svetru a zatvářila se, že se jí z něj dělá úplně špatně.

„Ještě sis tu zapomněla tohle,“ obrátila se k Páje a nakrčila nos.

„Díky,“ zamumlala Pája a nacpala svetr do tašky, až se vydouvala. Chtěla něco říct, třeba že se jí to sako taky hrozně líbí, ale nakonec jen sklopila hlavu a spěchala za maminkou.

Cestou domů si v autě vyndala z tašky ohmatanou knihu *Škola jezdeckví*, kterou dostala před několika lety k Vánocům od babičky. Pročítala si ji denně, dokonce si ji brala i do školy a o přestávkách se z ní učila.

Nalistovala svou oblíbenou stránku s fotkou štíhlé dívky na hřbetě toho nejkrásnějšího šedého poníka, tolik podobného Stříbrňákovi. Jezdkyně měla na sobě tvídové sako, přesně takové, jaké Pája viděla v obchodě, smetanově bílé rajtky a boty lesknoucí se jako sklo. Žádné klikaté pruhy nebo podkovy ze třpytek. Když Pája snila o svém šedém poníkovi, nepředstavovala si, že na něm bude sedět v růžových rajtkách. Když ve svých představách uháněla

na Stříbrňákovi, boty i oblečení měla vždy dokonalé, jako ta jezdka na fotce.

„Přijdeš odpoledne na hřiště?“ zeptala se ve-
sele Evča, Pájina nejlepší kamarádka, a pak
se do ní zavěsila. Děvčata scházela ze schodů
před školou, sluníčko svítilo a bylo teplo. Zvo-
nění už ohlásilo konec školního roku a před
Pájou se prostíraly letní prázdniny, plné láka-
vých příslibů a dobrodružství s poníky. Ne-
mohla se dočkat!

Zavrtěla hlavou. Na hřišti, kam všichni po
vyučování chodili, byla vždycky zábava, ale
Páju to táhlo někam jinam.

„Někdy jindy,“ slíbila kamarádce.

„Jdeš k poníkům?“ Evča se chápavě usmá-
la. Pája přikývla, objala ji na rozloučenou a spě-
chala pryč.